

Weber Gyuláné

Életemről

Rácalmáson nevelkedtem. Négy testvérem volt. Nagy szegénységben éltünk, anyám napszámba járt, nevelőapám csősz volt.

Már kislány koromban sokat segítettem otthon, vigyáztam testvéreimre, 9 évesen már főztem, 10-11 évesen vízfordó voltam a 6-os út építésénél, cséplőgépnél kévevágó, törekpucoló. A toklásztól minden évben meggyűlt a lábam. A fizetséget, a gabonát szekérrel hozták haza.

13 évesen anyu beadott egy családhoz gyerekekre vigyázni. Amikor elkezdtek a térképészek felmérni Dunapentelét, akkor a húgommal jelentkezünk a Mélyépítő Vállalathoz figuránsnak. Engem fel is vettek, mert nagyon szép betűket és számokat tudtam írni. Hamarosan a dolgozók ebédjegy rendelését is rám bízta.

Ott ismertem meg az első férjemet, Orosz Jánost. Hazaköltöztünk a szüleikhez a Csongrád megyei Szegvárra. Ott volt az esküvőnk, és a két fiúgyermekünk is ott született, (Jancsi 1951-ben, Laci 1953-ban). Nem tudtam ott megszokni, mert férjem továbbra is Sztálinvárosban dolgozott, ezért visszaköltöztünk anyámékhoz Rácalmára. Ott volt egy gyermekotthon, a vezetőjével a költözéskor a vonaton ismerkedtem meg, mindjárt lett is állásom a gyermekotthonban, és a két fiamat is felvették. Idővel az intézményt áthelyezték Sztálinvárosba, a Radarba, így mi is idejöttünk.

Szálláson laktunk egy darabig. A férjem a szállítóknál dolgozott a MÁV-nál, de sajnos nem szerepelt a vállalati lakáskiutalási listán. Elkecserekedtem, hiszen ekkor már albérletben laktunk. A szomszédok biztatására sírva bementem a gyerekek fényképével, és nagy boldogságomra megkaptuk a lakást.

Én építkezésen dolgoztam, a fiúk meg óvodába jártak. 1956 májusában megszületett a lányunk, Gyöngyi. Mikor egyéves lett, jelentkeztem a Ruhagyárba varrónőnek. 10 évig dolgoztam ott, kétszer kaptam „Kiváló dolgozó” kitüntetést, és a „Könnyűipar kiváló dolgozója” elismerést is megkaptam. Nagyon fárasztó munka volt. Két reszortot vittem. Sokszor remegett a lábam, mikor a műszak végén felálltam a szalag mellől. Később, amikor lehetőségem volt, átmentem a Dunai Vasműbe. A Ruhagyár igazgatója nehezen engedett el, neheztelt érte, hogy felmondtam. A Vasműben a Szállító Gyárrészleghez kerültem. Váltókezelői vizsgát tettem. Az sem volt könnyű munka. Sokszor helyettesítettem az adminisztrátort. Nyugdíjazásomig ott dolgoztam. Közben megnősültek a fiaim, férjhez ment a lányom. Most már van 7 unokám, 9 dédunokám. Második férjem Weber Gyula volt. Sokat utaztunk, fürdőkbe jártunk. Mióta elhunyt, egyedül élek.

Nyugdíjasként sem pihentem soha. Egy családnál főzést, vasalást vállaltam. Az öcsém családjával vásárolni jártam, ruhákat árultunk. Rengeteget kötöttem, horgoltam,

pulóvereket varrtam a gyerekeknek, unokáknak, dédunokáknak. Soha nem tétlenkedtem. Amit a mai napig szívesen csinálok, az a sütés. A zserbómat, a sajtos süteményemet, a bejglimet, a mézes puszédlimet, a farsangi fánkómat, méteres süteményemet mindenki dicséri. Amit megkívánok, még megfőzöm, mosok, takarítok, apróbb dolgokat bevásárolok, a nagybevásárlást Jancsi fiam szokta intézni. Egyéb dolgokban is (pl. ha orvoshoz kell menni) ő, és a menyem segít. Meg kell említenem a nagyon kedves, jó szomszédaimat is, mindig figyelemnek rám, sétálni vagy a boltba is eljönnek velem. Nagyon szeretek olvasni. Hosszú évekig eljártam a könyvtárba, de most már az egyik szomszédasszonyom hozza a könyvtári könyveket.

A lányom messze lakik, hívott magához, de én már nem tudnék ott megszokni. Jól érzem magam itt, szeretek itt élni.